

ע"פ 26655/06/22 - בוריס שפירא נגד מדינת ישראל

בית הדין הארצי לעבודה

ע"פ 26655-06-22

ניתן ביום 22 ספטמבר 2022

המערער

בוריס שפירא

המשיבה

מדינת ישראל

בפני השופטת סיגל דוידוב-מוטולה, השופט רועי פוליאק, השופטת חני אופק גנדלר

ב"כ המערער עו"ד אלעד שרון

ב"כ המשיבה עו"ד שרון פיליפסון

פסק דין

1. ערעור על הכרעת דין וגזר דין שניתנו על ידי בית הדין האזורי תל אביב (השופט דורון יפת; ת"פ 22672-12-19), שבו הורשע המערער בהעסקת עובד זר, מר TSAPEENKO BOHDAN (להלן - **העובד**), ללא היתר בניגוד לסעיפים 1 ו-2(א)(2) לחוק עובדים זרים, התשנ"א - 1991 (להלן - **החוק**) ובהעסקה שלא כדין בניגוד לסעיף 2(א)(1) לחוק, במהלך תקופה של כארבעה חודשים וחצי במעדניה שבבעלותו. בית הדין האזורי גזר את דינו של המערער לקנס בסכום של 13,000 ש"ח וחייבו לחתום על התחייבות לפיה לא יחזור על העבירות בהן הורשע.
2. "הטענה המרכזית" בערעור, כהגדרת בא כוח המערער, היא החלטת בית הדין האזורי, בעקבות אובדן תיק המוצגים בתיק טרם סריקתו במערכת "נט המשפט", לפיה המדינה תגיש מחדש את המוצגים. בית הדין האזורי דחה את בקשת המערער להעדתם מחדש של עדים שהגישו את הראיות שנתקבלו כמוצגים וסומנו על ידי בית האזורי במהלך דיון ההוכחות. בהודעת הערעור ובדיון בפנינו טען המערער כי דין פסק הדין להתבטל וכי יש לנהל את המשפט מחדש.
3. אין בידנו לקבל את טענת המערער. בהיבט הדיוני והראייתי, המערער אישר כי "אין טענה קונקרטיית לגבי מוצג שאינו כזה", אלא רק כי לא סימן את המוצגים עובר להגשתם ולכן "אני לא יודע מה המוצגים האלה" ומבקש לחקור מחדש את העדים שהגישו את המסמכים. ואולם, כל המוצגים ששוחזרו על ידי המאשימה הם מסמכים המצויים בידי המערער לאחר קבלת חומר החקירה. חזקה על בא כוח המערער כי אם היה מוגש מסמך שאינו זהה למסמך שבידו, בין אם היה מוגש במהלך החקירה ובין בעת השחזור, היה מסתייג ממנו. בנסיבות אלה, לא בכדי אין למערער טענות קונקרטייות כלפי מסמך זה או אחר.

בין כך ובין כך, בהיבט המהותי המסמכים שהוצגו באמצעות עדים כלל אינם נדרשים להרשעה, מהטעם הפשוט לפיו המערער הודה כי לעובד לא היה היתר בר תוקף בתאריכים 4.2.2019 - 11.3.2019 (עמ' 14 לפרוטוקול בית הדין האזורי. להלן - **התקופה השניה**). ביחס לתקופה הקודמת בגינה הורשע המערער (שראשית ביום 22.10.2018, אשר תכונה להלן - **התקופה הראשונה**), הוצגה שלא באמצעות עדים תעודת עובד ציבור לפיה לא היה לעובד היתר. טענת המערער היתה כי בתקופה הראשונה היה בידי העובד רישיון זמני לפי סעיף 2(א)(5) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952 (מוצג נ/1), אך בית הדין האזורי קבע כי אין לתת לו משקל. הרישיון הזמני הנוטען הוצג על ידי המערער עצמו ומצוי בידיו. הנה כי כן, אפילו אם נתעלם מהראיות שהוגשו בהליך באמצעות העדים, די בהודאת המערער לפיה העובד הוא עובד זר אשר הועסק במעדניה בבעלות המערער (ראו: עמ' 1 לפרוטוקול - הודאת המערער בעובדות המפורטות בסעיפים 1 - 3 לכתב האישום) ללא היתר (בתקופה הראשונה בהתאם לתעודת עובד הציבור; בתקופה השניה לפי הודאת המערער) לצורך הרשעת המערער בכל התקופה המפורטת בכתב האישום. משכך, איננו נדרשים לסוגיה העקרונית של אופן שחזור תיק מוצגים בהליך פלילי, אך נעיר כי על פני הדברים על כל מקרה להידון לגופו וכי אין מקום לניהול משפט חדש מקום בו לא מועלות טענות מבוססות על התאמת מוצג ששוחזר למוצג שהוגש מלכתחילה.

4. יוער, כי הטענה העיקרית שהעלה המערער בבית הדין האזורי היתה כי נוכח החלטת בית הדין לעררים לפיה אין לכלוא ואין להרחיק את המערער מהארץ לא ניתן למנוע ממנו לעבוד. טענה דומה נדחתה על ידי בית דין זה לאחר פתיחת הליך ההוכחות וטרם מתן פסק הדין בעניינו (ע"פ (ארצי) 10705-01-21 **עוף גת בע"מ** - **מדינת ישראל**. פסקה 4 (31.10.2021). להלן - עניין - **עוף גת**). המערער אמנם חזר על הטענה בערעורו, אך הודה בהגינותו כי היא מועלית "להסרת ספק" וכי אין היא עולה בקנה אחד עם הנפסק בעניין **עוף גת**, ולא ראינו לשנות מהנפסק אך לאחרונה. אף הטענות הנוספות על הכרעת הדין שהמערער ציין בהודעת הערעור, אף שלא חזר עליהן בדיון בפנינו, דינן להידחות מטעמיו של בית הדין האזורי. כך, לדוגמה, לא ניתן לקבל טענת הסתמכות על עצה משפטית שניתנה בעל פה מפי בא כוח העובד בהליך בבית הדין לעררים, המייצג את המערער בהליך שבפנינו, נוכח המבחנים שפותחו בבית המשפט העליון להכרה בטענה זו (ראו בין היתר: ע"פ 845/02 **מדינת ישראל נ' תנובה מרכז שיתופי לשיווק תוצרת חקלאית לישראל בע"מ** (8.1.2008)), וטענת זוטי הדברים בנסיבות בהן נקבע עובדתית כי העבירה נמשכה לאורך כל התקופה המפורטת בכתב האישום.

5. המערער הוסיף וטען כי בנסיבות החריות בתיק יש לגזור את דינו לקנס סמלי בלבד. בית הדין האזורי פרט בהרחבה ובאופן ממצה את מתחם הענישה שנקבע על ידו, אשר הועמד בהתאם לתוספת לתקנות העבירות המינהליות (קנס מינהלי - עובדים זרים), התשנ"ב - 1992 על רף תחתון של 10,000 ש"ח כסכום כפל הקנס המנהלי בנסיבות בהן המערער עמד על זכותו להישפט ועל רף עליון של 20,000 ₪, והעמידו על סכום של 13,000 ש"ח אשר ישולם ב - 13 תשלומים חודשיים שווים ורצופים. לא מצאנו לנכון להתערב באופן חריג בשיקולי בית הדין האזורי אשר נתן דעתו להפרת הוראות החוק מצד אחד ולסיבות המקלות בנסיבות העבירה והמערער מהצד האחר.

6. **סוף דבר** - הערעור נדחה.

בהסכמת הצדדים, פסק הדין יישלח אליהם על ידי המזכירות.

על פסק הדין ניתן לערער לבית המשפט העליון לאחר קבלת רשותו לכך. בקשת רשות ערעור יש להגיש לבית המשפט העליון תוך 45 ימים ממועד קבלת פסק הדין.

ניתן היום, כ"ו אלול
תשפ"ב (22 ספטמבר
2022), בהעדר הצדדים
וישלח אליהם.

חני אופק גנדלר, שופטת

רועי פוליאק,
שופט

סיגל דוידוב-מוטולה,
שופטת, אב"ד